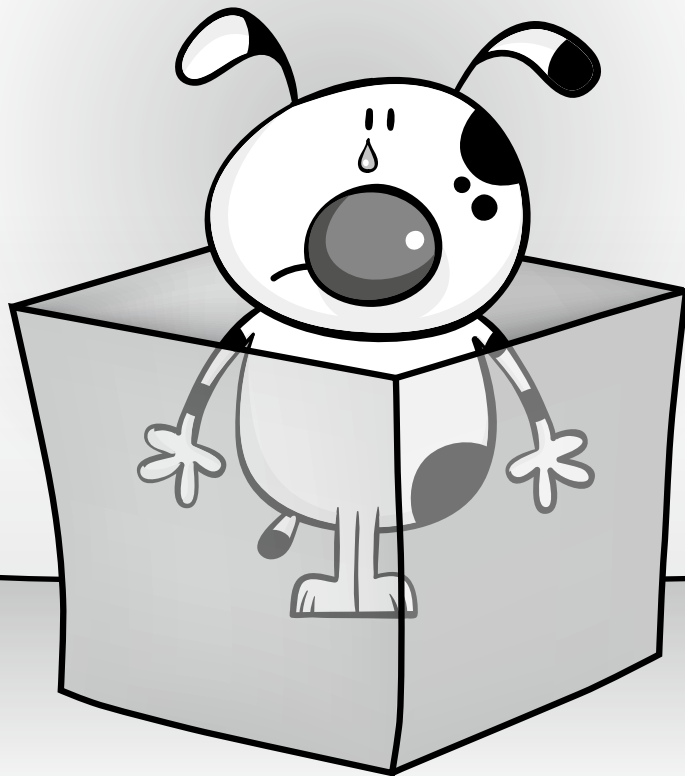

Έκτορας Ιωάννου

...Και τα σκυλιά
τρελιάθηκαν...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Κρύο... πολύ κρύο απόψε. Καλά που βρήκα αυτό το χαρτόνι έξω από ετούτο το μαγαζί και ξάπλωσα. Μπρρρρρρρ... πάγωσε το κοκαλάκι μου. Φέτος κράτησε πολύ ο χειμώνας.

Πάντως, για να σας πω την αλήθεια, συνήθισα τόσα χρόνια στον δρόμο. Σχεδόν ξέχασα από πότε μένω εδώ πέρα. Δεν ήμουν μεγάλος, όταν με έδωξαν από το σπίτι που έμενα. Κι όμως, κάποτε, όλα ήταν τόσο όμορφα.

Στην αρχή με πήραν από τη μαμά μου και λίγο καιρό μετά με βάλανε μέσα σε ένα πλαστικό πράγμα, μπροστά στη βιτρίνα ενός μαγαζιού.

Ήταν λίγο στενάχωρα κάτω, αλλά είχε στρωμένα ροκανίδια και ο χώρος ήταν ζεστός. Δεν μπορούσα να κινηθώ εύκολα και κάποιες φορές, όταν έβλεπα ανθρώπους απ' έξω, χοροπηδούσα. Αυτό βέβαια μας το είχε πει ο πιο παλιός που ήταν εκεί μαζί μας, ένα μπουλντόγκ, ο Τζακ. Έτσι τον έλεγαν οι άνθρωποι και ακόμα και τώρα δεν έχω καταλάβει γιατί πρέπει να μας φωνάζουν με ανθρώπινα ονόματα.

Θυμάμαι ότι τις πρώτες μέρες ήμουνα μέσα στο πλαστικό κουτί, καθόμουνα θλιμμένος και έκλαιγα συνέχεια. Μου έλειπε η μαμά μου και τα αδερφάκια μου.

- Ε... τι θα γίνει, θα σταματήσεις επιτέλους με την κλάψα;

- Μου λείπει η μαμά μου... θέλω τη μαμά μου...

- Πάψε και μην κλαις γιατί θα διώξεις τους ανθρώπους...

- Εγώ θέλω τη μαμά μου...

- Ξέχνα τη μαμά σου. Αυτή είναι η μοίρα του σκύλου. Λίγα σκυλιά είδαν ξανά τη μητέρα τους. Κι εμένα με πήραν πριν από πέντε μήνες και μ' έφεραν εδώ...

- Ναι, αλλά νιώθω μόνος και φοβάμαι...

- Καλά κάνεις και φοβάσαι. Να φοβάσαι όμως πιο πολύ, αν περάσει ο καιρός, μεγαλώσεις και δεν χωράς πια στο κουτί. Μετά να φοβάσαι.

- Γιατί;

- Γιατί μετά οι άνθρωποι θα σε πάρουν από εδώ και δεν ξέρω πού θα σε πάνε. Αν είσαι τυχερός, θα βρεθείς στον δρόμο... κι αν είσαι ακόμα πιο τυχερός θα καταφέρεις να επιζήσεις. Αλλιώς, μπορεί να σε στείλουν για ευθανασία.

- Τι είναι αυτό;

- Καλό δεν είναι πάντως... ωχ... άνθρωποι απ' έξω... σήκω... κούνα την ουρά σου και κάνε ότι είσαι χαρούμενος.

Κοίταξα γύρω μου και είδα όλα τα σκυλιά να κάνουν το ίδιο με τον Τζακ. Όλα κουνιόνταν σαν παλαβά. Χαζομάρα είναι αυτό που κάνουν. Κάποια έγλυφαν το τζάμι, ορισμένα στριφογύριζαν γύρω από τον εαυτό τους, άλλα κυλιόνταν κάτω. Εγώ όμως βαριόμουνα και δεν έκανα τίποτε. Κοιμήθηκα πάλι, για να μη σκέφτομαι τη μαμά μου.

Οι μέρες περνούσαν και σας βεβαιώνω ότι δεν ήταν ευχάριστες. Δεν είναι και το πιο ωραίο πράγμα να είσαι όλη μέρα σ' ένα κουτί. Πολλές φορές ήθελα να κάνω τις ανάγκες μου και δεν μπορούσα να βγω από εκεί μέσα. Χώρια που τις μέρες που είχε ήλιο ένιωθα πίσω από το τζάμι να ζεσταίνομαι τόσο πολύ.

Ανάμεσα σε όλ' αυτά, συνέχεια σκεφτόμουνα τη μαμάκα μου, που δεν με είχε πια στην αγκαλιά της. Σιγά-σιγά, όμως, άρχισα να προσαρμόζομαι σε κάποια πράγματα, όπως αυτά που μου είχε πει ο Τζακ, γιατί έπρεπε να βρω ένα σπίτι. Κάποιους ανθρώπους να με πάρουν, αφού έδιναν στον ιδιοκτήτη τού μαγαζιού αυτά τα χάρτινα πράγματα, που οι άνθρωποι τα λένε χρήματα.

Ήταν χειμώνας, αφού έξω είχε πιάσει κρύο, όμως πρέπει να ήταν κάποια γιορτή. Χριστούγεννα μάλλον και ο ιδιοκτήτης είχε γεμίσει το μαγαζί με φωτάκια. Τότε ήταν που ένα πρωινό, ενώ κοιμόμουνα παρά τις φωνές του Τζακ, που ούρλιαζε για να τον ακούσω, γιατί απ' έξω υπήρχαν άνθρωποι, είδα ένα μικρό αγοράκι μαζί με μια κυρία, που αργότερα έμαθα ότι ήταν η μητέρα του, να στέκονται έξω από το τζάμι και να με κοιτάζουν.

Η ακοή των σκύλων είναι δυνατή κι έτσι μπόρεσα ν' ακούσω τα λόγια του μικρού, που μιλούσε στην κυρία που ήταν δίπλα του, ενώ χάιδευε το τζάμι:

- Μαμά... μαμά... αυτό θέλω... έχει και μπλε μάτια, όπως εκείνο της ταινίας.

Δεν κατάλαβα τι ήθελε να πει το αγόρι, όμως λίγο μετά είδα να μπαίνει στο μαγαζί με τη μαμά του και με έδειχναν στον ιδιοκτήτη, που με έβγαλε από το κουτί μου αμέσως.

